

Kitab Daniel - Nomer Enam Puluh Papat

Mbabar Wangsit: Nggegandhèngaké 11 September 2001 karo Mangsa Panyegelan, Udan Pungkasan, lan Pakaryan Pungkasané Kristus

Jeff Pippenger

2024-01-28

Ing artikel-artikel pungkasan iki kita sampun nyebut sawatara pethikan saking Roh Ramalan ingkang mratelakaken satunggaling wektu wiwit tanggal 11 September 2001 ngantos Mikhail jumeneng lan mangsa pangrimaning manungsa kasimpet. Sajeroning wektu punika, wonten sawatara ilustrasi kenabian ingkang mratelakaken pakaryan pungkasanipun Kristus wonten ing Papan Mahasuci.

Pakaryané Kristus ana ing papan suci kagambarake ana ing wahyu bab Kali Ulai ing Daniel pasal wolu, lan Srimati White wis paring katerangan marang kita yèn wahyu bab Kali Ulai iku saiki lagi lumaku ing prosès panggenapan. Pakaryan pungkasan kang katindakake ana ing papan suci swarga, kang saiki uga lagi lumaku ing prosès panggenapan, kagambarake lumantar warna-warna istilah kenabian. Pakaryan iku kagambarake minangka, ing antarané gambaran-gambaran kenabian liyané, wektu pemeteraian, udan pungkasan, pakaryan panutupaning karahayon, lan panyucèkaning padaleman. Iku wigati banget kanggo nglumpukake istilah-istilah mau dadi siji, lan uga kanggo nempatake ing latar sajarah kang trep.

“Ing wektu iku, nalika pakaryan kaslametan lagi tumuju ing panutupé, kasangsaran bakal teka marang bumi, lan bangsa-bangsa bakal nesu, nanging isih kaendhalèkaké supaya ora ngalang-alangi pakaryané malaékat katelu. Ing wektu iku ‘udan pungkasan,’ utawa kasageran saka ngarsané Pangéran, bakal rawuh kanggo maringi kakuwatan marang swara sora saka malaékat katelu, lan nyawisaké para suci supaya bisa tetep jejeg ing mangsa nalika wewelak pitu sing pungkasan bakal dicurakaké.” Early Writings, 85.

“pakaryané malaekat katelu” iku uga “pakaryaning karahayon,” kang nyawisaké “para suci supaya bisa madeg ing mangsa nalika pitu wewelak pungkasan bakal kawutahaké.”

Lan para bangsa padha nesu, lan bebendumu wus tumeka, lan wus tekan wektune wong-wong mati, supaya padha diadili, lan supaya Paduka maringi ganjaran marang para abiding Paduka, yaiku para nabi, lan marang para suci, lan marang wong-wong kang wedi marang asma Paduka, cilik lan gedhé; sarta supaya Paduka numpes wong-wong kang ngrusak bumi. Wahyu 11:18.

Bangsa-bangsa padha nepsu sadurunge mangsa pambiji karampungake (yaiku nalika bebenduning Allah kasurakake), nanging nalika bangsa-bangsa padha nepsu, wong-wong iku uga “ditahan.” “Wektu” nalika bangsa-bangsa padha nepsu, nuduhake wiwitaning pakaryan panutuping karahayon, lan pakaryan panutuping karahayon iku yaiku panyegelan umating Allah.

“Umat Allah sing sejati, sing ngugemi ing sajroning atiné roh pakaryané Gusti lan kawilujengané jiwa-jiwa, bakal tansah nyawang dosa miturut sipaté sing satemené, yaiku sipat kang dosa. Wong-wong mau bakal tansah ngadeg ing sisih tumindak sing setya lan blaka tumrap dosa-dosa sing gampang ngganthèli umaté Allah. Mliginipun ing pakaryan panutup tumrap pasamuwan, yaiku ing wektu panyegelan saka satus patang puluh papat ewu wong sing bakal jumeneng tanpa cacad ana ing ngarsané dhampar Allah, wong-wong mau bakal ngrasa kanthi banget jeroné piala-piala saka umat Allah sing ngakoni dadi kagungané Panjenengané. Bab iki dipratélakaké kanthi cetha dening pepindhan sang nabi ngenani pakaryan pungkasan ing sangisoring gambaran para priya sing saben-saben nyekel gegaman pangwastu ing tangane. Ana siji priya ana ing antarané wong-wong mau, ngagem sandhangan linen, karo wadhah mangsi juru tulis ana ing lambungé. ‘Lan Pangéran ngandika marang panjenengané: Lumakua ana ing tengahing kutha, ana ing tengahing Yérusalèm, lan pasangen tandha ana ing bathuké para wong sing nggresah lan nangis marga saka sakehing kanisthan sing ditindakaké ana ing tengahé.’” Testimonies, jilid 3, 266.

Para bangsa katanggulangi supaya aja ngalang-alangi panyegelan tumrap satus patang puluh papat ewu. Ing Wahyu pasal pitu, bangsa-bangsa kang nepsu lan katanggulangi iku dipralambangaké minangka papat angin kang uga katanggulangi sajrone mangsa wektu sing padha mau, lan mangsa iku kanthi cetha diidentifikasi minangka sawijining kurun wektu.

“Saiki Satan lagi nggunakaké saben cara ing mangsa panyegelan iki kanggo njaga supaya pikiran umaté Allah adoh saka bebener saiki lan ndadèkaké wong-wong mau goyah. Aku weruh ana sawijining pangreksan kang lagi ditarik déning Allah nutupi umat-é kanggo nglindhungi wong-wong mau ing mangsa kasangsaran; lan saben jiwa sing mantep ing bebener lan resik atiné bakal katutupané déning pangreksané Kang Mahakuwasa.

“Setan mangertos prakawis punika, lan piyambakipun tumindak kanthi kakuwatan ingkang ageng supados njagi manahipun tiyang kathah sakathah-kathahipun ingkang saged dipunraih, tetep rangu-rangu lan boten mantep dhateng kayekten. ...

“Aku mirsani manawa Iblis lagi tumindak kanthi cara-cara iki kanggo ngalihaké, ngapusi, lan narik adoh umaté Allah, ing wektu pemeteraian iki. Aku mirsani ana sawatara wong sing ora ngadeg jejeg kanthi teguh kanggo kayektèn jaman saiki. Dhengkulé padha gumeter, lan sikilé padha keser, awit padha ora jejeg kaadeg ing ndhuwur kayektèn, lan pangreksané Allah Kang Mahakuwasa ora bisa kaunjukaké nutupi wong-wong mau sajroning kaanané sing isih gumeter mangkono.

“Iblis lagi ngupaya nganggo saben akal lan daya upayane kanggo nahan wong-wong mau ana ing papan panggonane, nganti pemeteraian iku wis kalampahan, nganti pangayoman iku kabentang ana ing sandhuwure umat Allah, lan wong-wong mau banjur kacawisake tanpa pangreksan saka bebendu Allah kang murub, ing pitu wewelak pungkasan. Allah wus miwiti mbentangake pangayoman iki ana ing sandhuwure umat-Iya, lan enggal pangayoman iki bakal kabentangake ana ing sandhuwure sakehe wong kang bakal nduweni pangreksan ing dina paten pinaten. Allah bakal makarya kalawan kakuwatan kanggo umat-Iya; lan Iblis uga bakal diparingi kalodhangan kanggo makarya.” Early

Writings, 43, 44.

Suster White nyerat tembung-tembung punika ing taun 1851, limang taun sadèrèngipun umaté Gusti Allah lumebet ing kawontenan Laodikia, lan nundha proses pemeteraian kanthi nampik pepadhang ingkang langkung ageng babagan “pitu kaping.” Pepadhang punika mesthinipun badhé nambahi lan ngrampungaken pakaryané Gusti Allah ing panutupan umat-Nipun sadèrèngipun pitu wewelak pungkasan. Nanging, umaté Gusti Allah mbrontak lan dipunpasrahaken nglambrang ing ara-ara samun Laodikia, kados ingkang dipunlambangaken déning pambrontakan lan panglambrangané Israèl kuna ing ara-ara samun. Pintèn cacahipun para pambrontak Israèl kuna ingkang lumebet ing Tanah Pratobat? Pethikan punapa ing Kitab Suci, utawi Rohing Ramalan, ingkang nedahaken wontenipun satunggal kemawon tiyang Laodikia ingkang badhé kaslametaken? Wangsulipun inggih punika, “Ora ana!” awit tiyang Laodikia punika sami kémawon kasaripun kados para tiyang Israèl kuna ingkang pejah ing ara-ara samun.

Panyegelané wong satus patang puluh papat ewu iku sawijining mangsa wektu, lan iku diwiwiti nalika para malaékat papat nahan angin papat, kang uga nalika para bangsa nesu, nanging isih katemtokaké supaya ora tumindak. Sajeroning mangsa panyegelan iku Gusti Allah nyawisaké umaté supaya bisa jejeg ing mangsa pitung pageblug pungkasan, lan panyawisan iku digambaraké minangka narik “panutup” marang umaté, lan uga digambaraké minangka ngrampungaké pakaryan karahayon lan ngrampungaké pakaryané malaékat katelu. Panyawisan kang digambaraké déning kabèh pralambang iki dhedhasar panrimané “bebener wektu iki.”

Wong-wong kang ora gelem ngadeg “kanthi teguh kanggo kayektèn jaman saiki,” yaiku wong-wong kang “goyah,” awit pikirané ora kaarah marang “kayektèn jaman saiki.” Panjenengané nyerat bilih panjenengané “nyumurupi sawatara wong kang ora ngadeg kanthi teguh kanggo kayektèn jaman saiki. Dhengkulé padha gemeter, lan sikilé padha keser, amarga padha ora mapan kanthi kukuh ana ing kayektèn, lan panutuping Allah Kang Mahakuwasa ora bisa kaunjukaké tumrap wong-wong mau sajroning kaanané kang isih padha gemeter mangkono.”

“Kayektèn kang saiki” iku kang nyedhiyakake “panutup,” lan “panutup” iku uga digambarake minangka “meteraining Allah.” “Meteraining Allah” ditipèkaké déning getih kang nutupi lawang-lawangé wong Ibrani, kang ndadèkaké malaékat pangrusak ngliwati omah-omah kang lawangé “katutupan” déning getih. “Panutup” iku “pematerènan,” lan “pematerènan” iku katindakaké lumantar “kayektèn kang saiki.”

Sucèkna wong-wong mau lumantar kayekten Paduka: pangandika Paduka iku kayekten. Yohanes 17:17.

Saben gerakan reformasi nduwèni tema mligi dhéwé, lan tema saka gerakan reformasi tumrap golongan satus patang puluh papat ewu iku yaiku “Islam saka Bilai katelu”. “Bebener saiki” ing dina-dina wekasan yaiku Islam saka Bilai katelu.

“Kitab Suci tansah kabukak marang umat Allah. Mesthi tansah ana lan bakal tansah ana sawijining kayekten sing mligi cocog tumrap saben generasi.” *Review and Herald*, 29 Juni 1886.

Iku minangka “pekabaran” kayekten jaman saiki kang mratandhani umat Allah ing dina-dina pungkasan, lan wektu panyegelan iku dipralambangaké wiwit nalika angin papat dicekel supaya ora uwal. Bangsa-bangsa padha nesu ing tanggal 11 September 2001, lan ing wektu iku panyegelan tumrap satus patang puluh papat èwu wiwit kalaksanaan, bareng udan pungkasan, kang minangka “pekabaran”, wiwit kabukak saka panyegelé.

“Marang Yokanan kabukak pemandhangan-pemandhangan kang jero lan nggegirisi atiné bab pengalaman pasamuwan. Panjenengané nyumurupi kahanan, bebaya, peperangan, lan pepitulungan pungkasan umat Allah. Panjenengané nyathet pawartos-pawartos pungkasan kang bakal ngematengaké panèning bumi, manawa dadi berkas-berkas kanggo lumbung swarga utawa dadi iketan-iketan kanggo geni karusakan. Prekara-prekara kang wigati banget dipunwedharaké marang panjenengané, mligi tumrap pasamuwan ing wekasan, supaya wong-wong kang bakal mratobat saka kaluputan marang kayekten kaparingan piwulang bab bebaya-bebaya lan peperangan-peperangan kang ana ing ngarepé. Ora ana siji waé kang prelu tetep ana ing pepeteng bab apa kang bakal tumiba ing bumi.” *The Great Controversy*, 341.

Nalika para bangsa padha nepsu, ing wektu sing padha padha dicekel supaya ora ngluwihi wates, lan “udan pungkasan” wiwit tumiba, lan udan pungkasan iku pesen “bebener saiki” kang ngemeterai umaté Allah.

“Pakaryan ing Battle Creek iku manut tatanan sing padha. Para pamingpin ing sanitarium wis nyampur karo wong-wong kang ora precaya, nampani wong-wong mau mlebu ing pasamuwane rembug, kurang luwih mangkono, nanging iku kaya tumindak kanthi mripate merem. Wong-wong iku kurang pamedhar budi kanggo ndeleng apa kang bakal njeblug tumrap kita sawayah-wayah. Ana roh nekat, roh perang lan tetesan getih, lan roh iku bakal saya mundhak nganti tekan pungkasaning jaman. Sanalika umat Allah wis dipatri ing bathuke—iku dudu patrap utawa pratandha apa wae kang bisa katon, nanging sawijining mapan ing kayektèn, ing babagan akal budi lan uga rohani, satemah padha ora bisa digoyahaké—sanalika umat Allah wis dipatri lan disawisaké kanggo guncangan, iku bakal kelakon. Satemené, iku wis wiwit. Pangadilan-pangadilané Allah saiki wis tumiba ing bumi, kanggo mènèhi pepéling marang kita, supaya kita bisa ngerti apa kang bakal teka.” *Manuscript Releases*, jilid 10, 252.

“Panyegelan” iku “tetep mantep ana ing kayekten.” Ing konteks wektu panyegelan dheweke nulis, “Ana roh kasangsaran banget, roh perang lan tumpahing getih, lan roh iku bakal saya mundhak nganti tekan pungkasaning wektu.” Nalika bangsa-bangsa padha nepsu, wong-wong mau bakal dicekel supaya ora tumindak, nanging “perang lan tumpahing getih,” kang digambarake minangka patang angin, “bakal saya mundhak nganti tekan pungkasaning wektu.” Islam saka Bilai kang katelu kanthi maju sethithik mbaka sethithik saya nambah peperangane nganti tekan pungkasaning wektu, lan pangerten kenabian ngenani Islam

minangka “tema” ing reformasi satus patang puluh papat ewu, ing wektu kang padha uga saya mundhak. Tambahing eskalasi kang kalakon lumantar Islam iku lumaku saajar karo kecurahan udan pungkasan sajrone wektu kang padha persis, awit udan pungkasan iku sawijining “pekabaran”.

“Para kang katetepaké kanthi jumeneng ana ing sandhaping Pangéraning saindenging bumi, nduwèni kalungguhan kang biyèn kaparingaké marang Sétan minangka kerub panutup. Lumantar para makhluk suci kang ngubengi dhampar-Nya, Pangéran njaga sesambungan kang tetep tanpa pedhot karo para pandhudhuk bumi. Lenga emas iku nglambangaké sih-rahmat kang dadi sarana Gusti Allah njaga supaya lampu-lampuné para pitados tetep kaparingi pasokan, supaya ora kedhip-kedhip banjur mati. Saupami lenga suci iki ora diwutahaké saka swarga lumantar pesen-pesening Rohé Gusti Allah, para sarana piala mesthi bakal nguwasani manungsa sakabèhé.”

“Allah kaèlèkaké nalika kita ora nampani pawartos-pawartos kang diparingaké déning Panjenengané marang kita. Kanthi mangkono kita nampik lenga emas kang badhé diwutahaké déning Panjenengané menyang nyawa kita supaya bisa ditularaké marang wong-wong kang ana ing pepeteng. Nalika panggilan mau bakal teka, ‘Lah, pangantèn lanang teka; metua kowe nglawan dhèwèké,’ wong-wong kang ora nampani lenga suci iku, kang ora ngugemi sih-rahmaté Kristus ana ing sajroning atiné, bakal nemokaké, kaya para prawan bodho, yèn wong-wong mau ora siyap nemoni Pangérané. Ing sajroné awaké dhéwé, wong-wong mau ora nduwèni kakuwatan kanggo olèh lenga iku, lan uripé padha remuk. Nanging manawa Roh Suci Allah dipun suwun, manawa kita nyuwun kanthi temen, kaya Musa biyèn nyuwun, ‘Tuduhna marang aku kamulyan Paduka,’ katresnané Allah bakal kawutahaké ana ing sajroning ati kita. Lumantar pipa-pipa emas, lenga emas iku bakal katularaké marang kita. ‘Dudu marga saka kakuwatan, lan dudu marga saka daya, nanging marga saka Roh-Ku, mangkono pangandikané Pangéran sarwa dumadi.’ Kanthi nampani padhangé sinar-sinar padhang saka Srengéngé Kabeneran, anak-anaké Allah padha sumunar kaya pepadhang ana ing jagad.” Review and Herald, July 20, 1897.

Udan pungkasan wiwit “nyiprat” lan ing pungkasané mundhak dadi sawijining panguncuran kabèh. “Nyipratan” udan pungkasan iku kacethakaké minangka udan kang “diukur”, lan panguncuran kang kebak iku nalika udan mau dicurakaké “tanpa ukuran”. Sister White kanthi cetha nandhakaké ana sawijining wektu nalika udan pungkasan lagi tumiba, lan sapérangan wong nampa, déné sapérangan liyané ora. Ing wektu iku udan mau lagi “diukur”, utawa lagi “nyiprat”.

Sawenèh wong bakal ngertèni yèn ana sawatara prekara lagi kelakon, nanging iku mung bakal nggawé wong-wong mau wedi.

“Ing pasamuwan-pasamuwan bakal ana sawijining panyingkapan daya Allah kang nggumunaké, nanging iku ora bakal tumindak marang wong-wong sing durung andhap-asor ana ing ngarsané Pangéran, lan durung mbukak lawanging atiné lumantar pangakon lan pamratobat. Ing panyingkapan daya iku kang madhangi bumi kanthi

kamulyaning Allah, wong-wong mau mung bakal weruh sawijining prakara kang, ing pepetenging wutané, dianggep mbebayani, sawijining prakara kang bakal ngurubaké rasa wediné, lan wong-wong mau bakal ngencengi awaké kanggo nglawan iku. Amarga Pangéran ora makarya miturut pangajab lan gegambaran beciké dhéwé, wong-wong mau bakal nentang pakaryan iku. “Yagéné,” mangkono tembungé, “kita ora mesthiné wanuh marang Rohé Allah, déné kita wis pirang-pirang taun ana ing pakaryan iki?” Amarga wong-wong mau ora nanggapi pepéling-pepéling lan panyuwun sing banget saka pawartané Allah, nanging kanthi pengkuh terus ngandika, “Aku sugih, saya akèh bandaku, lan ora butuh apa-apa.”” Maranatha, 219

“Akeh wong ing ukuran gedhe wis gagal nampa udan wiwitan. Wong-wong mau durung olèh sakabèhé paédah sing wis diparingaké Allah kanthi mangkono kanggo wong-wong mau. Wong-wong mau ngarep-arep yèn kekurangan kuwi bakal kacukupan déning udan pungkasan. Nalika kalimpahan sih-rahmat sing paling sugih bakal diparingaké, wong-wong mau nduwèni ancas mbukak atiné supaya bisa nampani. Wong-wong mau lagi nglakoni kaluputan sing nggegirisi. Pakaryan sing wis diwiwiti Allah ana ing ati manungsa kanthi maringi pepadhang lan kawruh saka Panjenengané kudu terus lumaku tanpa pedhot. Saben wong kudu nyadhari kabutuhané dhéwé. Ati kudu dikosongaké saka saben rereged lan diresiki supaya Roh bisa manggon ana ing jeroné. Kanthi ngakoni lan ninggal dosa, kanthi pandonga sing temenan, lan kanthi masrahaké awaké dhéwé marang Allah, para sakabat wiwitan nyawisaké awak kanggo kawutahaning Roh Suci ing Dina Pentakosta. Pakaryan sing padha, mung kanthi ukuran sing luwih gedhe, kudu ditindakaké saiki. Nalika kuwi piranti manungsa mung kudu nyuwun berkah iku, lan ngentèni Gusti ngrampungaké pakaryan tumrap dhèwèké. Allah piyambak sing miwiti pakaryan iku, lan Panjenengané bakal ngrampungaké pakaryané, ndadèkaké manungsa sampurna ana ing Gusti Yesus Kristus. Nanging aja nganti ana panglirwakaké marang sih-rahmat sing dilambangaké déning udan wiwitan. Mung wong-wong sing urip manut pepadhang sing wis ditampani sing bakal nampa pepadhang sing luwih gedhe. Menawa kita ora saben dina maju ing ngleksanakaké kautaman-kautaman Kristen sing tumindak, kita ora bakal wanuh marang panyingkapan-panyingkapan Roh Suci ana ing udan pungkasan. Bisa waé udan kuwi lagi tumiba ing ati-ati wong ing sakiwa-tengen kita, nanging kita ora bakal bisa mbedakaké utawa nampani.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

Ing pethikan iku dheweke negesake manawa ana sawijining wektu nalika “kaluhuraning sih-rahmat kang paling sugih bakal diparingake,” mangkono nuduhake sawijining wektu nalika udan pungkasan kawutahake tanpa ukuran. Gegayutan karo kasunyatan iku, dheweke negesake manawa mung wong-wong kang nguripake pepadhang kang wis diduweni sing bakal nampa pepadhang kang luwih gedhe. Miturut asas iku, cetha manawa pepadhang (yaiku kayekten saiki) saya tambah kanthi lumaku. Ing ukara pungkasan dheweke negesake sawijining wektu nalika udan pungkasan lagi tumiba, lan ana sawatara wong kang ngakeni lan nampani iku, dene liyane ora. Manawa panjenengan ora ngakeni piwulang iku, kang yaiku udan pungkasan, panjenengan ora bakal nampani iku.

“Kita aja nganti ngenteni udan pungkasan. Iku bakal tumiba marang sakehing wong kang gelem ngakoni lan nampa ebum lan udan deresing sih-rahmat kang tumiba marang kita. Nalika kita nglumpukake pecahan-pecahan pepadhang, nalika kita ngormati sih-kadarmaning Allah kang mesthi, Panjenengane kang remen manawa kita precaya marang Panjenengane, mulane saben prasetya bakal kaleksanan. [Yesaya 61:11 dipunsebat.] Kabèh bumi bakal kapenuhan kamulyaning Allah.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, jilid 7, 984.

Ing wektu bangsa-bangsa kang duka iku ditahan, udan pungkasan wiwit “diukur.” Nalika “kalimpahan sih-rahmat kang paling sugih bakal diparingaké,” iku nuduhaké wektu nalika udan pungkasan kasurakaké tanpa ukuran.

Nalika bangsa-bangsa nesu, nanging isih dicekal, udan pungkasan wiwit tumiba, nanging iku “diukur” awit pasamuwan ing wektu iku isih campuran gandum lan ilalang. Udan iku kang ndadèkaké gandum lan ilalang padha mateng, lan udan pungkasan iku pesen kabeneran jaman saiki kang ana sing ngakoni lan nampani, utawa ora. Kabèh gagasan kenabian iki kacetha kanthi cetha ana ing Kitab Suci. Ing tanggal 11 September 2001, udan pungkasan wiwit “nyiprati”, lan saya mundhak alon-alon nganti pesen Panguwuh Tengah Wengi teka lan para prawan kang wicaksana lan kang bodho kapisah salawas-lawase.

Wong-wong wicaksana banjur kaangkat dadi panji kanggo nimbali pepanthaning Allah liyane metu saka Babil, lan udan pungkasan banjur kawutahaké tanpa ukuran, sarta tetep tumiba nganti Mikhaèl jumeneng lan mangsa panyobaan manungsa katutup.

“Aku nyumurupi bilih sekawan malaékat badhé nyekeli sekawan angin nganti pakaryané Gusti Yesus rampung wonten ing pasucèn, lan sasampunipun punika badhé tumeka pitu wewelak pungkasan.” Early Writings, 36.

Panekaning patang angin nggambarake pangwasaning Allah miturut pangayomaning panguwaos-Iya tumrap paukuman-paukuman sing saya ngrembaka, kang Panjenengane parengake kelakon ing dina-dina wekasan. Patang malaékat nyekel patang angin mau sajrone mangsa panyegelan tumrap satus patang puluh papat ewu, nanging ing kurun wektu iku ana “roh saka kapitunan pangarep-arep, saka perang lan tumetesing getih, lan roh iku bakal saya mundhak.” Nalika sing pungkasan saka anak-anaking Allah wus kaségel, Mikhaèl bakal jumeneng, lan patang angin bakal diprelokake kanthi kebak, sarta Pitu Balak Kang Pungkasan bakal tumeka.

Ing “jaming lindhu gedhé” ing Wahyu pasal sewelas, yaiku “wektu-wektu kang kebak kasangsan” ing Daniel pasal sanga, nalika dalan lan témbok wis rampung, iku wektu nalika “bangsa-bangsa bakal nesu.” Ing mangsa wektu iku, udan pungkasan bakal kawutahaké miturut “ukuran.” Yesaya nandhani wektu nalika udan pungkasan diukur, lan dheweke mènèhi tandha wektu iku minangka “dina angin saka wetan.” “Dina angin saka wetan” iku tanggal 11 September 2001.

Kita bakal nerusaké ngrembug bab “pangukuran” udan pungkasan ing artikel sabanjuré, nanging kudu éling yèn permata ing impèné Miller, kang dilambangaké ing loh-loh suci

Habakuk minangka telung Bilai Islam, iku kudu sumunar ping sepuluh luwih padhang ing dina-dina pungkasan tinimbang nalika kawitan diklumpukaké déning Miller.

“Ing sawijining kalodhangan, nalika ana ing Kutha New York, ing wayah bengi aku katimbangan kanggo nyumurupi gedhong-gedhong munggah tumpang-tindhih, lantai demi lantai, tumuju ing langit. Gedhong-gedhong iki dijamin tahan geni, lan diadegaké kanggo ngluhuraké para sing nduwé lan para pambanguné. Makin dhuwur lan saya dhuwur manèh gedhong-gedhong iki munggah, lan ing jeroné digunakaké bahan-bahan kang paling aji. Wong-wong kang nduwèni gedhong-gedhong iki ora padha takon marang awaké dhéwé: ‘Kepriyé supaya kita bisa ngluhuraké Gusti Allah kanthi cara kang paling becik?’ Pangéran ora ana ing panggalihé.”

“Aku mikir: ‘Adhuh, muga-muga wong-wong sing mangkono nggunakaké bandhané kuwi bisa ndeleng lakuné kaya déné Gusti Allah ndeleng! Wong-wong mau lagi numpuk gedhong-gedhong sing endah banget, nanging ing paningalé Sang Panguwasa jagad raya, rancangan lan reka-dayané kuwi bodho temen. Wong-wong mau ora nyinau kanthi sakèhé kakuwatan ati lan pikirané bab kepriyé supaya bisa ngluhuraké Gusti Allah. Wong-wong mau wis kelangan pandeleng marang prakara iki, yaiku kuwajiban kang kapisan tumrap manungsa.’”

“Nalika gedhong-gedhong inggil punika saya dipundegakaken, para pamilikipun sami bungah kanthi gumunggung ambisi, awit sami gadhah arta kangge ngladosi kapuasan dhiri lan nuwuhaken meri ing tangga-tangganipun. Kathah saking arta ingkang mekaten dipunanggé kangge nandur modal punika pikantukipun lumantar pamérés, lumantar ngremet-remet tiyang miskin. Sami lali bilih wonten ing swarga cathetan tumrap saben padamelan dagang dipunreksa; saben transaksi ingkang boten adil, saben pakaryan cidra, ing ngriku kaserat. Wektunipun badhé rawuh, nalika ing sajroning cidra lan kumingsunipun, manungsa badhé tumeka ing satunggaling wates ingkang boten badhé dipunparengaken déning Pangéran supados dipunliwati, lan sami badhé mangertos bilih wonten wates tumrap kasabaranipun Yehuwah.”

“Pemandangan sabanjuré sing diliwataké ana ing ngarsaku yaiku weker bab kobongan. Wong-wong nyawang gedhong-gedhong sing dhuwur lan sing dianggep tahan geni, banjur padha kandha: ‘Gedhong-gedhong iki temenan aman.’ Nanging gedhong-gedhong iku entèk kobong kaya-kaya digawé saka ter. Mobil pemadam geni ora bisa nindakake apa-apa kanggo ngalangi karusakan iku. Para petugas pemadam ora bisa ngoperasèkaké piranti-piranti pemadam mau.

“Aku diparingi piwulang bilih manawa wekdalipun Gusti sampun dumugi, manawa boten wonten owah-owahan ing manahipun manungsa ingkang gumunggung lan kebak ambisi, manungsa badhé manggihaken bilih asta ingkang sampun kiyat kanggé nylametaké ugi badhé kiyat kanggé ngrusak. Boten wonten kakuwatan kadonyan ingkang saged nyegah asta Allah. Boten wonten bahan punapa kemawon ingkang saged dipunginakaken ing pambangunan gedhong supados saged njagi bangunan punika saking karusakan nalika wekdal ingkang sampun katetepaken déning Allah dumugi kanggé ngutus piwales dhateng manungsa awit saking anggènipun boten nggatosaken

angger-anggeripun lan ambisi egoisipun piyambak.” Testimonies, jilid 9, 12, 13.